

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Nadi Pínové a soudců JUDr. Jany Tondrové a JUDr. Jiřího Körblera ve věci

žalobkyně: **EUTECH akciová společnost, IČO 47151421**
sídlem Nádražní 1617/1, 785 01 Šternberk
zastoupená advokátem JUDr. Milanem Kyjovským
sídlem Poštovská 8c, 602 00 Brno

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo financí, IČO 00006947**
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

za účasti
vedlejšího účastníka
na straně žalované: **Česká republika – Úřad průmyslového vlastnictví, IČO 48135097**
sídlem Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6

o náhradu újmy,

o odvolání žalované a vedlejšího účastníka na straně žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 8. června 2021, č. j. 19 C 447/2019-89,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadeném výroku o věci samé (výrok I.) mění jen tak, že ohledně částky 17 500 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 14. 10. 2019 do zaplacení se žaloba zamítá; jinak tj. co do částky 245 000 Kč s úrokem

z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 14. 10. 2019 do zaplacení se v tomto výroku potvrzuje.

- II.** Žalovaná a vedlejší účastník na straně žalované jsou povinni společně a nerozdílně nahradit žalobkyni náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 46 861,89 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalobkyně JUDr. Milana Kyjovského.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 262 500 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 14. 10. 2019 do zaplacení (výrok I.), a zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 31 504,93 Kč. Ve vztahu mezi žalobkyní a vedlejším účastníkem na straně žalované rozhodl tak, že žádný z těchto účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).
2. Takto rozhodl o žalobě, jíž se žalobkyně domáhala zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřeně delce řízení vedeném před Úřadem průmyslového vlastnictví (dále jen „ÚPV“), kam žalobkyně dne 21. 4. 2000 podala přihlášku slovně – grafické (obrazové) ochranné známky ve znění „PRIM“, a to pro služby ve třídách 35, 37, 40. Ve věci probíhalo i soudní správní řízení, naposledy bylo rozhodnuto Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 As 258/2017-182 tak, že se žaloba zamítá, rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 23. 11. 2018. Řízení tak trvalo 18 a půl roku a žalobkyně požaduje odškodnění této nepřiměřené délky řízení částkou 262 500 Kč s příslušenstvím.
3. Žalovaná považovala žalobu za nedůvodnou, přičemž v rámci předběžného projednání nároku mu nevyhověla. Správní a navazující soudní řízení probíhala ve čtyřech fázích, vždy s projednáním případu v přiměřené lhůtě. Navazující soudní řízení nikdy nezpochybnila rozhodnutí předsedy ÚPV, a i když řízení trvalo 18,5 roku, bylo rozhodováno před jedenácti institucemi a v tomto kontextu na něj nelze nahlížet jako na extrémně dlouhé. Žalovaná rovněž zpochybnila, že by pro žalobkyni mělo řízení velký význam, když pro přihlašované označení již v době podání přihlášky vlastnila ochranné známky, byť pro jiné výrobky. V neposlední řadě žalovaná poukázala na specifičnost řízení o ochranných známkách, kde se neuplatní ustanovení § 71 odst. 1 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, o povinnosti rozhodovat ve stanovených lhůtách.
4. Soud prvního stupně rozhodl na základě skutkových zjištění a právní argumentace, které jsou uvedeny v písemném odůvodnění napadeného rozsudku a které není třeba v zájmu stručnosti opakovat. Dospěl k závěru, že řízení o ochranné známce a související soudní řízení správní trvající 18,5 roku je jednoznačně nesprávným úředním postupem ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1 věta třetí zákona č. 82/1998 Sb., a je na místě žalobkyni přiznat finanční zadostiučinění.
5. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění soud prvního stupně vycházel ze Stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010 ze dne 13. 4. 2011 a stanovil základní částku 15 000 Kč za každý rok řízení, za první dva roky ve výši jedné poloviny, poslední půlrok byl vypočítán poměrně z částky 15 000 Kč za rok/12 měsíců, tj. 1250 Kč za měsíc a dospěl k celkové částce 262 500 Kč. Zároveň neshledal naplnění kritérií odůvodňujících případnou modifikaci základní částky ve smyslu ustanovení § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., a žalobě zcela vyhověl. Jako oprávněný shledal soud prvního stupně i nárok žalobkyně na zaplacení úroku z prodlení z této částky od dne 14. 10. 2019. O nákladech řízení rozhodl soud prvního stupně podle § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy povinnost k jejich náhradě uložil žalované, ve vztahu mezi žalobkyní

a vedlejším účastníkem dospěl k závěru, že již byla uložena povinnost žalované České republice, a proto vedlejšímu účastníku zvláště tuto povinnost neuložil.

6. Proti tomuto rozsudku podala včasné a přípustné odvolání žalovaná i vedlejší účastník na straně žalované. Žalovaná předně nesouhlasila s názorem soudu, že řízení o přihlášce ochranné známky má soukromoprávní povahu a dopadá tak na něj článek 6 odst. 1 Úmluvy, a dále s tím, aby na řízení správní i soudní bylo nahlíženo jako na jeden celek. Dále žalovaná zopakovala, že v případě řízení o ochranných známkách je vyloučeno ustanovení § 71 odst. 1 a 3 správního řádu o zákonných lhůtách pro vydání rozhodnutí, což reflektuje specifika daného řízení. Žalovaná odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2019, č. j. 30 Cdo 3645/2017, které se týká správního řízení o přihlášce ochranné známky a navazujícího soudního řízení správního o neaplikovatelnosti čl. 6 Úmluvy na správní řízení. Žalovaná se v odvolání dále zabývá délkou jednotlivých fází řízení před ÚPV i s ohledem na jejich složitost, kdy z jejího pohledu nedocházelo k žádným průtahům, žalobkyně využívala všech opravných prostředků, přesto nedosáhla změny rozhodnutí předsedy ÚPV o zamítnutí přihlášky vydaného dne 3. 5. 2005. Žalovaná se tak domnívá, že není namíste přiznání relativní satisfakce žalobkyni, a proto odvolacímu soudu navrhla, aby napadený rozsudek změnil tak, že se žaloba zamítá a žalované přiznal náhradu nákladů řízení, případně aby přiznaná částka byla ponížena o 50 % pro složitost věci s tím, že řízení probíhalo na mnoha správních a soudních instancích.
7. Vedlejší účastník na straně žalované rovněž s rozsudkem soudu prvního stupně nesouhlasil a ve svém odvolání soudu zejména vytkl, že se nezabýval kritérii uvedenými v ustanovení § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. K tomu uvedl, že soud nezohlednil složitost řízení, kdy byla vydána celkem tři rozhodnutí správního orgánu a sedm rozsudků správních soudů, přičemž v případě řízení o ochranných známkách se neuplatní ustanovení § 71 odst. 1 a 3 správního řádu. Ve správním řízení před vedlejším účastníkem nedošlo k žádným průtahům, řízení probíhalo plynule, vedlejší účastník nebyl nečinný. Soud by měl rovněž přihlídnout k výsledku řízení, kdy žalobkyně z hlediska hmotněprávního nebyla úspěšná a výrok předsedy ÚPV byl ve svých rozhodnutích z let 2005 i 2013 identický a obstál i v soudním přezkumu. Vedlejší účastník v tomto směru odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015 č. j. 30 Cdo 1747/2014. Odvolacímu soudu navrhl, aby napadený rozsudek změnil tak, že se žaloba zamítá, případně snížil přiznanou částku zadostiučnění s ohledem na složitost řízení a význam výsledku řízení o přihlášce ochranné známky.
8. Žalobkyně s odvoláním žalované a vedlejšího účastníka nesouhlasila, uvedla, že na předmětné řízení o ochranné známce dopadá čl. 6 odst. 1 Úmluvy a na danou věc tak lze aplikovat Stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011 Cjpn 206/2010. Správný považuje závěr soudu prvního stupně, že řízení bylo nepřiměřeně dlouhé a byly v něm shledány průtahy a pokud žalobkyni přiznal zadostiučnění v penězích. Žalobkyně se rovněž domnívá, že zde nejsou žádné okolnosti, které by měly základní částku snižovat. Odvolacímu soudu navrhla, aby napadený rozsudek potvrdil.
9. Odvolací soud odvoláními napadený rozsudek soudu prvního stupně přezkoumal podle § 212 a násl. o. s. ř., a dospěl k závěru, že odvolání jsou důvodná pouze částečně.
10. Soud prvního stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu a z provedených důkazů učinil odpovídající skutková zjištění a rovněž jeho právní posouzení, že na předmětné řízení dopadá čl. 6 odst. 1 Úmluvy, je správný. V daném případě se jednalo o spor o právo nebo závazek, který je opravdový a vážný, rozhodnutí mělo přímý vliv na existenci, rozsah nebo způsob výkonu daného práva nebo závazku, přičemž toto právo nebo závazek má svůj základ ve vnitrostátním právu a šlo o soukromoprávní povahu tohoto závazku či práva. Odvolací soud považuje řízení

o ochranných známkách spadající do ochrany duševního vlastnictví za řízení, v němž šlo o existenci práva k ochranné známce a z toho plynoucích soukromoprávních nároků. Na celé řízení je proto třeba pohlížet jako na jeden celek a na věc aplikovat Stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011 Cpjn 206/2010.

11. Délka řízení je ve smyslu judikatury ESLP nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Soud ve své judikatuře upřednostňuje globální, celkový pohled na řízení. Proto existující průtah jen v určité fázi řízení ESLP toleruje za předpokladu, že celková doba řízení nebude nepřiměřená, naopak i v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze dle ESLP konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení jeví nepřiměřeně dlouhou.
12. Odvolací soud se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, že v řízení o přihlášce ochranné známky a souvisejícím soudním správním řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu podle § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení, v jehož důsledku vznikla žalobkyni nemajetková újma, přičemž konstatování porušení práva se nejvíe jako dostatečné, a žalobkyně má nárok na zadostiučinění v penězích. Odvolací soud pak odkazuje na jednotlivá skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně ohledně průběhu odškodňovaného řízení s tím, že bylo rozhodováno ve správním řízení a navazujícím soudním správním řízením ve dvou stupních, přičemž řízení se vyznačovalo skutkovou i právní složitostí.
13. Odvolací soud pak nesouhlasí s tím, že soud prvního stupně již dále nepřihlédl ke konkrétním okolnostem případu a základní částku finančního zadostiučinění nemoderoval.
14. Při výpočtu výše finančního zadostiučinění vycházel odvolací soud z konstantní judikatury, která se s ohledem na rozhodovací činnost a výši přiznávaných částek ESLP ustálila na částce 15 000 Kč – 20 000 Kč za každý jeden rok nepřiměřeně dlouhého řízení počínaje druhým rokem s tím, že je posuzováno řízení jako celek a výsledná částka je korigována procentuálním snížením či zvýšením vzhledem ke složitosti řízení, chování účastníka, významu řízení pro účastníka, popř. vzhledem k dalším významným okolnostem konkrétního případu.
15. S ohledem na celkovou délku řízení odvolací soud považuje základní částku ve výši 15 000 Kč za rok, jak stanovil soud prvního stupně, za nedostatečnou, když řízení trvalo 18 a půl roku. Vzhledem k extrémní délce řízení odvolací soud považoval jako odpovídající základní částku ve výši 20 000 Kč za rok (poníženou za první dva roky řízení na polovinu).
16. Odškodňované řízení trvalo od podání přihlášky dne 21. 4. 2000 do doručení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 As 258/17 žalobkyni dne 23. 11. 2018 celkem 18 let a 6 měsíců - základní vypočtená částka činí proto 350 000 Kč (17,5 x 20 000 Kč).
17. Odvolací soud dále na rozdíl od soudu prvního stupně shledal, že je třeba základní částku korigovat v závislosti ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu ve smyslu ustanovení § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. Rozhodl proto vypočtenou základní částku ponížít pro procesní a skutkovou složitost věci – a to s ohledem na charakter řízení, když přisvědčil žalované i vedlejšímu účastníkovi na její straně, že řízení o přihlášce ochranné známky ve smyslu hlavy VI. zákona o ochranných známkách sestávala z několika fází, z nichž některé jsou závislé na procesní aktivitě třetích osob (připomínky, námítky). Po podání přihlášky standardně probíhá formální průzkum, v němž ÚPV zkoumá splnění náležitostí přihlášky. Poté probíhá věcný průzkum, v němž se z moci úřední úřad zabývá posouzením veřejnosprávních důvodů pro zamítnutí

ochrany, kdy se zkoumají i připomínky třetích osob. Po zveřejnění přihlášky běží tříměsíční lhůta k podání námitek při zápisu ochranné známky. Následuje námitkové řízení, pokud jsou námitky podány, proti rozhodnutí předsedy ÚPV je pak možnost podat žalobu ke správnímu soudu, přípustná je kasační stížnost. S ohledem na složitost takového řízení, a to vzhledem ke všem v rozsudku prvního stupně popsáním postupům odvolací soud pro složitost věci dospěl ke korekci základní částky o 30 %.

18. Vzhledem k tomu, že řízení probíhalo na více stupních soustavy orgánů správních a soudních, a to opakovaně, rozhodl odvolací soud o dalším snížení o 20 %. Naopak vzhledem k nekoncentrovanému postupu zejména soudů, kdy dvě fáze před soudy trvaly sedm a pět let, zejména pak řízení před Městským soudem v Praze sp. zn. 9 A 179/2013 trvalo od 30. 10. 2013 do 22. 3. 2017, odvolací soud rozhodl o navýšení základní částky o 20 %.
19. Odvolací soud již dále neshledal žádné další významné skutečnosti, které by měly mít vliv na výši přiměřeného zadostiučnění. Soud neshledal zvýšení ani snížený význam řízení pro žalobce, jakožto právnické osoby, když se jednalo o řízení o ochranné známce, typově toto řízení nepředstavuje zvýšený význam. Odvolací soud má za to, že samotný výsledek řízení není bez dalšího pro posouzení, zda došlo k porušení práva, zásadně rozhodný, neboť jak ESLP, tak i Nejvyšší soud dospěl k závěru, že samotný výsledek řízení je pro posouzení, zda došlo k porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, a tedy i pro případné stanovení odškodnění, nevýznamný (srov. rozsudek Apicella proti Itálii ze dne 10. listopadu 2004, č. stížnosti 64890/01, odst. 26). Uvedený závěr přijal i Nejvyšší soud ČR: „Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu [...] je samotný výsledek řízení pro posouzení, zda došlo k porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, a tedy i pro případné stanovení odškodnění, nevýznamný...“ (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 2. dubna 2013, sp. zn. 30 Cdo 1496/2012, rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. prosince 2010, sp. zn. 30 Cdo 4739/2009; rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. dubna 2011, sp. zn. 25 Cdo 4439/2008; rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. ledna 2012, sp. zn. 30 Cdo 4600/2010 nebo usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. listopadu 2012, sp. zn. 30 Cdo 3370/2011. Z těchto důvodů odvolací soud další korekci základní částky neprováděl a rozhodl o snížení základní částky celkem o 30 %, žalobkyni tak náleží finanční odškodnění ve výši 245 000 Kč.
20. Na základě takto provedené úvahy a výpočtu finanční náhrady zadostiučnění je zřejmé, že soud prvního stupně nepostupoval správně, pokud uzavřel, že je namíste žalobkyni odškodnit částkou 262 500 Kč, tedy bez zohlednění všech kritérií uvedených ustanovení § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb.
21. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. změnil podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, že žalobu co do částky 17 500 Kč spolu s úrokem z prodlení v zákonné výši od 14. 10. 2019 do zaplacení zamítl, ve zbytku ohledně částky 245 000 Kč s úrokem z prodlení podle § 219 o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně v napadeném výroku I. potvrdil.
22. Odvolací soud zároveň rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů (§ 224 odst. 2 o. s. ř., § 142 odst. 3 o. s. ř.). Podle judikatury Nejvyššího soudu *pokud poškozený žalobce dosáhne satisfakce uložením povinnosti škůdce nabradit mu nemateriální újmu anebo poskytnout mu morální satisfakci, popř. dosáhne konstatování porušení práva, lze s přihlédnutím k přiměřenosti žalované formy náhrady hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch (§ 142 odst. 1 o. s. ř.), byť žalobci nebylo přiznáno jim požadované peněžité plnění nebo celá jeho výše.* Odvolací soud tak žalobkyni přiznal plnou náhradu nákladů řízení. Náklady řízení jsou tvořeny odměnou advokáta a soudním poplatkem ve výši 2 625 Kč. Odměnu advokáta soud určil podle § 7 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen, „AT“) při tarifní hodnotě sporu 50 000 Kč (rozsudek Nejvyššího soudu

sp. zn. 30 Cdo 3378/2013) jako mimosmluvní odměnu advokáta žalobkyně za 8 úkonů právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí, podání žaloby a replika k vyjádření žalované, 2x účast při jednání před soudem prvního stupně dne 10. 6. 2020 a dne 8. 6. 2021, vyjádření k odvolání žalobkyně, vyjádření k odvolání vedlejšího účastníka, účast při jednání před odvolacím soudem dne 21. 12. 2021), jednu mimosmluvní odměnu ve výši jedné poloviny – 1550 Kč za odvolání nikoliv ve věci samé, 9 x paušální náhradu po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, cestovné ze sídla advokáta žalobkyně v Brně do Prahy k jednání dne 10. 6. 2020 ve výši 2526,01 Kč osobním vozidlem tov. značky JAGUAR F-PACE, reg. značky xxx, při spotřebě 6,9; 5,6; 6,0 litrů na 100 km, ceně nafty 31,80 Kč/1l a náhrady za ujetý kilometr 4,2 Kč při vzdálenosti 410 Kč a dále ve výši 2x 2491,70 Kč (tj. 4983,40 Kč) za cestu k jednání dne 8. 6. 2021 a dne 21. 12. 2021 stejným vozidlem při ceně nafty 36,10 Kč/1l a náhrady za ujetý kilometr 4,7 Kč, to vše, vyjma soudního poplatku, zvýšené o náhradu DPH ve výši 21 % (7677,68 Kč). Náklady žalobkyně činí celkem 46 861,89 Kč. Žalovaná a vedlejší účastník jsou povinni je uhradit společně a nerozdílně vzhledem k jejich solidaritě na straně žalované.

23. Lhůta ke splnění povinnosti i k náhradě nákladů řízení je stanovena na 3 dny a běží od právní moci rozhodnutí (§ 160 odst. 1, § 167 odst. 2 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni, dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239, § 240 odst. 1 o. s. ř.)

Praha 21. prosince 2021

Mgr. Nad'a Pínová v.r.
předsedkyně senátu